

Nieuwsbrief

September 2021

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Weer is er een kwartaal om en mag ik een nieuwsbrief schrijven. We pakken de Hollandse agenda er nog maar eens bij om te kijken welke dingen het vermelden waard zijn. Normaal zijn de maanden juli tot en met september maanden waarin je in Zambia volop bezig kunt zijn met scholen bezoeken en conferenties geven. Dit jaar was dit voor mij niet aan de orde, omdat ik nog in Nederland ben. Was ik wel in Zambia geweest, dan had het ook niet gekund. Ik heb nog steeds geen groen licht om mijn werkzaamheden ter plekke te hervatten.

Eind juni begon in Zambia de 3^e coronagolf. Het koude seizoen heeft daar waarschijnlijk een rol in gespeeld. In 2020 viel de 1^e golf ook samen met de weken waarin het fris is in Zambia. Maar dit keer gaven de cijfers van de regering een veel heftiger beeld dan bij de 1^e en 2^e golf. Het is nog maar zeer de vraag hoe de getallen in werkelijkheid waren. Hoeveel wordt er getest? Het gemiddelde aantal

positieve tests was landelijk op een gegeven moment steeds rond de 25%. Op het platteland, in de provincie van onze zendingspost was het zelfs regelmatig 40%.

Ik moest het doen met de verhalen van de mensen die ik regelmatig spreek. Een aantal van hen werd zelf ziek. Sommigen belandden in het ziekenhuis. Ook mijn directeur en zijn vrouw werden flink ziek. Ze omschreven de ziekteverschijnselen en daarmee wist je eigenlijk wel hoe laat het was. Ze hebben geen test gehad en zijn gelukkig beiden hersteld.

Op een gegeven moment vertelde mijn directeur: 'Elke dag krijgen we bericht dat een bekende of familie van een bekende is overleden.' Ik kreeg namen en foto's doorgestuurd... Ik hoorde over dorpjes waar dagelijks een begrafenis was. Ik hoorde over overvolle ziekenhuizen en over tekort aan zuurstof. Ik kreeg een berichtje: 'Ben je nog in Nederland? Alsjeblieft, kom nu niet terug! Neem het advies van je directeur serieus. Bid voor ons land!'

Ondertussen kwam er langzamerhand ook in Zambia een vaccinatieprogramma op gang. Je kon gewoon naar een kliniek gaan als je een prik wilde. Het

Vragen of meer weten?

Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne Hendriksen: Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 06-57529719 | e marjannehendriksen@hotmail.com

ministerie van gezondheid publiceerde foto's van ministers, dokters ed, die zich lieten vaccineren, om meer mensen over de streep te trekken. Op een gegeven moment kreeg ik een foto onder ogen van een in Reformed Baptist kringen bekende predikant. Och, wat kreeg hij daarna een lading bagger over zich heen... een nepdominee, die niet op God vertrouwt... dit vaccin gaat je langzaam doden... Ik las reacties over onaantastbaar zijn als je op Jezus vertrouwt en over liever te willen sterven dan je te laten vaccineren. Er waren ook andere geluiden: mensen die de predikant een voorbeeld noemden, mensen die wezen op de zegen van de medische wetenschap door te verwijzen naar Lukas, die dokter was, en naar Jezus als de grote Medicijnmeester. Hoe dan ook: er is nogal wat gaande in Zambia rondom de coronapandemie. Net als in Nederland toch?

We zijn dankbaar dat de situatie op dit moment in Zambia flink verbeterd is.

Augustus was ook een spannende maand in Zambia. Er stonden verkiezingen op stapel. In de aanloop naar de dag van de beslissing was er her en der sprake van onrust op straat. Zambia kampt met desastreuze gevolgen van financieel wanbeleid, hoge werkloosheid en gebrekkige gezondheidszorg. Meer dan ooit hadden de mensen het er voor over om urenlang in de rij te staan om hun stem uit te brengen. Mijn collega's, met verplicht mondkapje, ID kaart en stempas, stonden al bij zonsopgang in de rij en hebben daar ruim 4 uur gestaan.

De zittende regering is weggestemd en een nieuwe president is aan de slag gegaan. Mensen zijn hoopvol dat er nu een keer ten goede komt.

Halverwege Augustus mocht de Bijbelschool weer open. Al onze studenten zijn een heel studiejaar achterop geraakt. Zolang de mannen niet op de post mochten zijn, kon er van lessen geen sprake zijn. Online les is in hun thuissituatie niet mogelijk.

Wat was het een zegen toen in de week dat ik de predikanten online mocht lesgeven er alle dagen elektriciteit was! Ook het internetsignaal was sterk genoeg, op slechts een uurtje na. Fantastisch! Wat een gebedsverhoring! We hebben prachtige dagen gehad rondom het thema hoe je kinderen bereikt met het Evangelie. De mannen moesten aan het eind van de lessenserie een heus examen schrijven en zelf een Bijbelvertelling houden. Ik keek op afstand gewoon mee! Vervolgens kwam een stapel gescand nakijkwerk mijn kant op en was ik nog urenlang zoet! Handgeschreven blaadjes vol woorden in het Chinyanja was een ware uitdaging!

Deze lesweek was een welkome afwisseling in mijn bestaan. De meeste dagen in het afgelopen kwartaal stonden namelijk nog steeds in het teken van ons

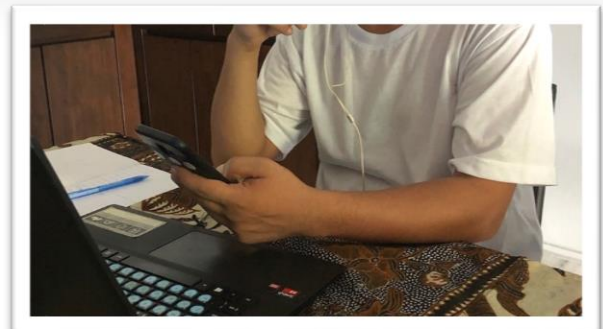
project van Bijbelfilmpjes maken en verspreiden. Ook een prachttaak trouwens! We bereiken duizenden adressen met onze vertellingen, bleek op een gegeven moment alleen al vanaf een site waarop de Arabische filmpjes werden getoond. Dat we geconfronteerd worden met moeilijkheden is dan ook geen verrassing. De duivel is duidelijk niet blij met de verspreiding van het Evangelie.

De juf die de filmpjes in het Chinyanja maakt is al maandenlang ziek. Haar werk ligt stil, nu ze naar de hoofdstad is gegaan om geholpen te kunnen worden. Via beeldbellen heb ik contact met haar. Ik vind haar toestand zorgelijk en daarmee ook de voortgang van het project in Zambia. Schrijnend om te zien hoe ze bij haar moeder thuis ligt, een infuuszak aan een spijker in de muur...

In de vorige nieuwsbrief schreef ik over een veelbelovend contact die de filmpjes in het Swahili wilde gaan maken. Helaas bleef het daarna stil en blijven berichtjes aan hem onbeantwoord...

Onze Arabisch man was zo enthousiast dat, als het aan hem lag, hij wel elke dag een filmpje wilde inspreken. Maar er zijn meer schakels in de ketting voordat een filmpje gemaakt kan worden. Denk aan vertalers en mensen die tekst of geluidsfragmenten checken voordat een eindresultaat de deur uit kan. Als een van deze mensen tijdelijk uitvalt, ligt de hele keten dus ook plat en wachten we met elkaar geduldig om de werkzaamheden weer te kunnen hervatten.

We zijn heel dankbaar dat de dames die zorgen voor de Bemba filmpjes allen gezond en wel door konden gaan. In het Bemba hebben we ondertussen ruim 50 filmpjes kunnen verspreiden. In het Nederlands trouwens ook. In het Engels lopen we daar nog 100 verhalen op vooruit. Ook in het Urdu loopt het project mooi door.

Heel bijzonder om op een gegeven moment gebeld te worden door een predikant uit Pakistan, die me mee wilde laten kijken met een Bijbelles in zijn kerk.

Later stuurde hij screenshots door, waarop in het hoekje is te zien dat ik ook op zo'n moment de ooit geleerde les op de Bijbelschool nog steeds toepas: kleed je zoals de mensen die je mag dienen zich kleden. Heel bevorderlijk voor het opbouwen van relaties! De meisjes wilden maar wat graag voordoen hoe ik de sjaal op de juiste wijze moest draperen. Daarna kwamen alle leerlingen één voor één in beeld om mij hun naam te vertellen en naar mij te zwaaien. Wat heb ik genoten!

Genieten doe ik ook van dingen die ik nu kan doen terwijl ik in Nederland ben, zeker als dat zending gerelateerd is. Presentaties houden deed ik altijd al in mijn verloftijden, maar dat doen op een camping tijdens 55+ weken, was toch echt wel nieuw. Ook voor de komende maanden liggen er alweer uitnodigingen om voor groepen te mogen spreken. Dat doe ik graag, want er is zoveel te delen over Gods wonderlijke wegen en de zegeningen die je ontvangt bij het werken in Zijn Koninkrijk!

Daarnaast is het een voorrecht om andere zendingswerkers te mogen ontmoeten en contacten te hebben met allerlei organisaties.

Ook erg mooi om een Bijbelverhaal te mogen vertellen tijdens de Kinderbijbelweek, om voor de lokale radio mensen te mogen interviewen die iets met zending hebben, om bezig te zijn met schrijfp opdrachten, om erbij te zijn als er een zendingsactiviteit in de kerk wordt georganiseerd en om juf te mogen zijn voor de kinderclub in de thuisgemeente. Ik merk dat juist dit iets doet met de betrokkenheid van kinderen op zending. Ze willen maar wat graag iets over Zambia horen.

Kinderen kunnen je ook zo verrassen met hun spontane acties. Lynde en Noa gingen aan de slag om kaarten te maken en te verkopen. Rosanne maakte armbandjes en verkocht die niet alleen in

Nunspeet, maar ook tijdens de vakantie op een camping! Hoe leuk is het om dan zelf het geld bij je juf te brengen en op een echte Afrikastoel te zitten...

Opnieuw jarig zijn in Nederland was toch ook wel erg feestelijk! Het was prachtig weer, bijna Zambiaans zonnig! Zo konden we mooi met familie en vrienden buiten bij elkaar komen. En ook alle verrassingen in de brievenbus en in de mailbox zorgden voor een heel jarig gevoel. Heel hartelijk dank!!

Als ik al schrijvend zo de laatste maanden doorloop, besef ik hoe bijzonder het toch is: ik verveel me geen dag en ben ontzettend dankbaar om de tijd, die ik nu niet in Zambia kan doorbrengen, toch te mogen vullen in dienst van mijn Zender. Wat een genade! Ik besef heel goed dat dit mede mogelijk wordt gemaakt door allen die het zendingswerk biddend een warm hart toe dragen. En dat gebed nodig is voor alle betrokkenen bij het filmproject is vast in deze brief ook wel duidelijk geworden...

Zoals het er nu uitziet, is terug gaan naar Zambia in 2021 niet meer aan de orde. Ik denk maar niet teveel vooruit. Bij de dag leven en Gods leiding verwachten geeft rust en vrede.

Een hartelijke groet,
Marjanne